

ע"פ 48782/11/16 - משה מכנס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 48782-11-16 מכנס נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערערים	משה מכנס
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסראווה) מיום 29.9.16 לפיו הורשע המערער בעבירה של חניה בניגוד לתמרור אין עצירה פרק לפריקה וטעינה ונגזר עליו קנס בסך 500 ₪.

הרקע

בית משפט קמא ציין בהכרעת דינו כי המערער אישר כי חנה במקום בו נמצא תמרור "אין עצירה" דנן, מאחר ומהר לפגישה לא שם לב לתמרור וכשחזר מהפגישה הבחין בניידת עירונית שחנתה במקום.

בנוגע לטענתו של המערער לאכיפה בררנית - להגנה מן הצדק - קבע בית משפט קמא כי לא הובא בפניו מידע מספיק על מנת להכריע בטענה מאחר ולא ברור מהנתונים שהובאו בפניו משך החניה של הניידת העירונית וסיבות החניה במקום והנטל להוכיח את התשתית הראייתית לטענה מוטל על הטוען.

באשר לטענת המערער כי מיקומו של התמרור איננו הגיוני, בעניין זה קבע ביהמ"ש קמא כי לרשות עומדת חזקת תקינות פעולותיה. על הטוען כי הצבת התמרור איננה הגיונית להוכיח זאת והמערער לא הרים את הנטל בעניין זה ולא ברור כלל מדוע הצבת התמרור במקום איננה הגיונית.

להלן טענות המערער בקליפת אגוז

1. ביהמ"ש קמא טעה בהתייחסו למשפט כעניין "קטן מימדים", לא נתן למערער להציג אסמכתאות משפטיות באופן מסודר, התייחס לעניין שבפניו בזלזול ואל המערער כמטריד לשווא את בית המשפט.
2. המערער הציג לעד התביעה שאלות בעניין טענות ההגנה והעד ענה כי התמרור לא הוצב במקום שבו

עוברת התנועה אלא במפרץ חניה. מדובר בעניין משפטי ולא בעניין עובדתי.

3. בית משפט קמא טעה בהטילו על המערער את החובה להציג ראיות הנמצאות בידי המשיבה לביסוס התשתית הראייתית. המערער העיד בבית המשפט, וכל יתר הראיות מצויות בידיעתה הבלעדית של המשיבה.

לדברי המערער, רכב העירייה חנה במקום יותר מעשרים דקות וזאת בניגוד לתשובת העירייה בעניין. המשיבה לא הציגה ראיה לסתור את דברי המערער ואף לא העמידה לדין את נהג הרכב העירוני שחנה במקום האסור בחניה.

4. בית משפט קמא טענה בקבעו כי הגם שמדובר בתמרור שהצבתו אינה סבירה על האזרח לציית לו.

5. טעה בית משפט קמא בהטילו על המערער כפל קנס המקור.

שלב הראיות היה קצר ביותר אף לא היה צורך בהבאת עד התביעה שהעיד, כך שזמנו של בית המשפט לא בזבז.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את המסמכים בתיק בית משפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

לעניין הכרעת הדין -

טענות ההגנה שהועלו על ידי המערער, הנטל להוכחתן מוטל על המערער והוא לא הרים את הנטל.

לגבי הטענה בנוגע לאכיפה בררנית, המערער לא זימן לעדות, למרות שיכול היה לעשות זאת, את מי שחתם על המסמך נ/3. ניתן היה לשאול עד זה או אחר מטעמו, לצורך מה הגיע הרכב העירוני למקום? כמה זמן חנה במקום? וכדומה, גם אם לא ידע המערער את שמו של נהג הרכב העירוני. מאחר ולא הובאה כל ראיה מטעם המערער לעניין זה, לא הוקמה תשתית ראייתית לטענה של אכיפה בררנית. לדברי בא כוח המשיבה, הנוהג הוא כלפי כל החונים במקום בו מוצב תמרור אין עצירה למעט לפריקה וטעינה, לבדוק האם הם חונים יותר מעשר דקות, ולא ניתן דוח לאף רכב אשר חונה במקום פחות מעשר דקות. על כן אין מדובר כאן באכיפה בררנית מאחר והרכב העירוני חנה במקום רק כחמש דקות.

באשר לטענה בנוגע לסבירות ההחלטה לגבי הצבת התמרור במקום שהוצב, לא ירדתי לסוף דעתו של המערער, מדוע הצבת תמרור אין עצירה אלא לצורך פריקה וטעינה, איננה הגיונית בתוך המפרץ? מדוע אין זה סביר שבמקומות מסוימים מיעדים מפרצים כאלה רק לצרכי טעינה ופריקה ולא לצרכי חניה. החלטה שכזו איננה בלתי הגיונית ובלתי

סבירה על פניה וכאמור נטל ההוכחה מוטל על המערער ועליו לסתור את חזקת התקינות של פעולות הרשות, לרבות בעניין הצבת התמרורים ומיקומם וזאת הוא לא עשה.

מאחר ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בשיקוליו ובקביעותיו בנוגע להכרעת הדין, אני דוחה את הערעור עליה.

לעניין גזר הדין, בית משפט קמא גזר על המערער כפל קנס וקבע כי אין חולק על זכותו של המערער לבקש להישפט ולנהל את הגנתו עד תום אולם הלכה פסוקה היא כי במקרה שכזה לא יעמדו לזכותו של המערער אותה התחשבות ואותן הקלות השמורות לנאשמים המודים במעשה העבירה, לאחר שהפנימו את הפסול במעשיהם. בית משפט קמא אכן לא שגה בקביעתו זו. אולם מאחר והדין במקרה זה היה קצר, כטענת המערער, ונוהל ביעילות, יש מקום להתחשב בכך לעניין גובה הקנס ולא להטיל על המערער כפל קנס.

אשר על כן אני קובעת כי סכום הקנס שיוטל על המערער יהיה בסך 350 ₪ במקום 500 ₪. הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום וכל סכום ששולם על חשבון הקנס יקוזז מסכום זה.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ז, 05 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.